

Република Србија
УПРАВНИ СУД

Л-1 у 15140/15

27.06.2018 год.

Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 02.08.2018			
Срп. р.л.	Број	Прилог	Врс
	08-1862	/11/18-78	

Реципиентно место за електронско
међује Београд

У прилогу овог акта достављамо вам отправак одлуке Управног суда,

Л-1 у 15140/15 од 27.06.18 године, са списима предмета, с тим да доставницу са потврдом пријема вратите суду.

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 15140/15
Дана: 27.06.2018.године
Београд

Република Србија
Републичка радиодифузија и телевизија

ПРИМЉЕНО: 02.06.2018			
Број	Број	Прилог	Л
08-1862	/11/18	-78	

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за радио, телевизију и маркетинг "Алфа продукција" доо Ужице из Ужица, Димитрија Туцовића 133, кога заступа пуномоћник адвокат Драгана Обреновић из Ужица, Ужичке Републике број 13/35 IA-644, против туженог Савета Регулационог тела за електронске медије, ради поништаја закључка број 08-1862/11/15-66 од 18.09.2015. године, у предмету понављања поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.06.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

- I Тужба СЕ ОДБИЈА.
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком, донетим у извршењу пресуде Управног суда број У 427/14 од 19.09.2014. године, одбацује се предлог тужиоца за понављање поступка одузимања дозволе за емитовање програма окончаног решењем Савета регулатора бр. 08-1862/11/12-11 од 13.06.2012. године, као недопуштен.

У тужби поднетој овом суду дана 02.11.2015. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог и наводи да је решењем туженог од 13.06.2012. године тужиоцу одузета дозвола за емитовање телевизијског програма, пре истека времена на које је издата, а на основу члана 61. став 1. тачка 9. Закона о радиодифузији. У поступку извршења напред наведеног решења тужилац је дана 14.05.2013. године, уплатио цео дуговани износ, а доказ о томе доставио је туженом са предлогом за понављање поступка. Оспореним закључком, предлог тужиоца је одбачен, са образложењем да се предлог тужиоца не заснива на новим чињеницама и доказима односно исто не садржи разлоге о томе зашто чињеница измирења дуговоаног износа после доношења решења о одузимању дозволе, није нова чињеница, када отпочиње

нови период праћења уредног измиревања обавеза од стране тужиоца, а нарочито зашто се то решење о забрани емитовања програма, које је престало да производи правно дејство моментом измиревања свих обавеза, наставило да примењује и на нови период, после измиревања дуговања, а без доношења решења о враћању дозволе за емитовање програма. Тужилац истиче да је оспореним закључком поступљено супротно Закону о општем управном поступку, јер је тужени морао да по службеној дужности поново врати дозволу за емитовање тужиоцу, јер су престали разлози због којих је иста одлузета. Сматра да оспореним закључком није поступљено по примедбама из пресуде Управног суда У 427/14 од 19.09.2014. године и да је закон повређен на његову штету, па је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове спора је тражио.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног закључка. предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према разлозима датим у образложењу оспореног закључка, тужени орган је решавајући о предлогу тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Савета регулатора бр. 08-1862/11/12-11 од 13.06.2012. године, нашао да околност на којој заснива свој предлог тужилац није учинио вероватном, јер с обзиром да је поступак одузимања дозволе за емитовање програма окончан 30.06.2012. године, то се чињеница да је тужилац уплатио дуговани износ дана 14.05.2013. године, не може сматрати новим доказом у смислу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), па је на основу члана 246. став 2. истог Закона, одлучио као у диспозитиву закључка.

Чланом 246. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на које се предлог заснива учињена вероватном, ставом 2. је прописано да ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, орган ће својим закључком одбацити предлог за понављање поступка, а ставом 3. је прописано да ако су услови из став 1. овог члана испуњени, орган ће испитати да ли су околности, односно докази који се износе као разлог за понављање такви да би могли довести до друкчијег решења, па ако утврди да нису, одбиће предлог својим решењем.

По оцени суда, правилно је тужени орган оспореним закључком, поступајући у свему по примедбама изнетим у пресуди Управног суда У 427/14 од 19.09.2014. године, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбацио предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Савета регулатора бр. 08-1862/11/12-11 од 13.06.2012. године, јер је нашао да околност на којој се предлог заснива није учињена вероватном.

Суд је ценио наводе тужбе да нису дати довољни разлози о томе зашто се чињеница накнадно исплаћеног дуговања не може смтрати новом чињеницом, односно доказом, али је нашао да су ови наводи тужбе неосновани из разлога датих у образложењу оспореног закључка, који су јасни, довољни и на закону засновани и упућују на одлуку у диспозитиву.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца, на основу члана 40. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и чл.153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о парничном поступку, па тужиоцу који није успео у спору није признао трошкове спора, као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.06.2018.године, I-1 У 15140/15

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Вурић

AJ

